

*De kerker met de vijf
sloten*

Crista Hendriks

Schrijver: Crista Hendriks
Coverontwerp: Pluis Tekst & Ontwerp
ISBN: 9789402126112

© Crista Hendriks 2014

Voor Oscar...

zonder jou zou dit verhaal er nooit zijn geweest.

Hij zweefde door de kelder. Hier was het rustig en lekker koud. Een enorm spinnenweb hing voor de geheime deur. Goed zo, dacht hij, niemand hoeft te weten wat zich hier achter schuilhoudt. Trouwens, niemand zou de geheime deur kunnen vinden, laat staan openen. In ieder geval geen gewoon mens, groot of klein, daar was hij van overtuigd...

Hoofdstuk 1

Het grote nieuws

Jeroen wist dat er iets aan de hand was toen hij de woonkamer binnenstapte. Zijn moeder was nog nooit zo opgewonden geweest en ze schreeuwde bijna door de telefoon. Ondertussen gebaarde ze naar hem dat hij moest gaan zitten. 'Ja,' riep zijn moeder in de hoorn, 'dat zeg ik toch, een echt kasteel met torens en een ophaalbrug, het zal zo'n vijfhonderd jaar oud zijn of zoiets.' Maar luister, ik heb Jeroen nog niets verteld en die komt net thuis uit school, ik moet echt even met hem praten.' Hè hè, dacht Jeroen, eindelijk!

'Met wie was je aan het bellen?' vroeg hij toen ze eindelijk had opgehangen. 'Met je vader lieverd', zei moeder en met een diepe zucht zakte ze in een stoel. 'Jeroen, kom eens bij me zitten, ik moet je iets vertellen.' Jeroen liet zich op de leuning zakken en keek zijn moeder nieuwsgierig aan. En toen begon ze te vertellen. Over een kasteeltje. Over een oude tante van haar die dat kasteeltje had maar er niet lang woonde. Omdat het er spookte. En nou was die tante overleden en had ze in haar testament gezet dat mama het kasteeltje mocht hebben. Maar dan moesten zij er wel gaan wonen. Minimaal een jaar. Moeder zuchtte diep. 'Maar hoe zit dat dan met dat spook?' riep Jeroen opgewonden en mama zuchtte nog meer. 'Ja, dat is nou een probleem', zei ze. 'Volgens tante Louise was het niet uit te houden daar, slapen kon ze al helemaal niet omdat hij de hele nacht ronddwaalde.' 'Maar dat is toch hartstikke spannend mam, dan zoeken wij het spook en vragen hem waarom hij niet echt dood is gegaan', riep Jeroen blij. Moeder zuchtte nog een keer, aaide hem over zijn hoofd en zei toen: 'Volgens mij heb jij teveel Harry Potter gelezen jongen. Zoals

ik mijn tante Louise kende was ze een hele stoere vrouw. Die was nergens bang voor en toch wilde ze nooit meer op dat kasteel wonen.' Jeroen merkte niet eens dat zijn moeder hem aaide, zo opgewonden was hij. Een echt kasteel met een echt spook! Als hij dat morgen op school zou vertellen...

Hij zag zichzelf al door de gangen van een kasteel lopen, op zoek naar het spook. 'Zeg mam, hoe heet dat spook eigenlijk?' Zijn moeder keek hem aan of ze water zag branden en zei: 'Wat?' 'Nou, spoken zijn toch geesten van overleden mensen? Dus moet dit spook een naam hebben en,' nu werd Jeroen helemaal enthousiast, 'waarschijnlijk heeft hij zelf ook in het kasteel gewoond!' Zijn moeder keek hem aan of hij gek was geworden. 'Jeroen,' zei ze, 'nu moet je ophouden, je draaft helemaal door, spoken bestaan toch helemaal niet.'

Jeroens mond viel open van verbazing. 'Maar zonet zei je zelf dat het er spookte.' Weer een diepe zucht van zijn moeder. 'Tante Louise zei dat het daar spookte maar zelf geloof ik niet in spoken en je vader al helemaal niet.'

Zijn vader! 'Zeg mam, wat zei pa eigenlijk over dat kasteel?' 'Ja, hem lijkt het wel wat, hij wil daar wel gaan wonen. Maar ik weet het niet hoor: verhuizen naar een kasteel? Alleen al de gedachte aan wat het gaat kosten om dat allemaal te onderhouden!'

Papa wilde wel! Jeroen liep als een ijsbeer heen en weer en de gedachten sprongen door zijn hoofd. Papa haalde mama wel over, dat moest gewoon. Zijn vader werkte op zee en zou volgende week weer thuiskomen. Hij moest pa meteen een e-mail sturen dan konden ze samen een plan bedenken om mam over te halen, ja, dat was een goed idee. Hij wilde net de trap oplopen naar zijn kamer toen er ineens een vreselijke gedachte in zijn hoofd opkwam. Met een ruk draaide hij zich om naar zijn moeder en vroeg: 'Mam, waar staat dat kasteel eigenlijk?'

Hij hoorde een geluid boven zich. Wat was dat, was er iemand in zijn kasteel? Als een zucht van de wind gleed hij langs de trappen omhoog en zo dwars door de vloer naar de begane grond. Haast nooit zag een mens hem, zo doorschijnend was zijn gestalte. Hij zweefde door de hal en toen door de hoge vertrekken van het kasteel. Ging op het geluid af. Daar! In de keuken hoorde hij stemmen. Hij werd boos, vreselijk boos. Eerst, jaren geleden toen die oude draak van een vrouw hier kwam. Hoe heette ze alweer, ja, Louise was het of zoiets. En nu, wie durfde het om zomaar zijn kasteel binnen te komen?

Hoofdstuk 2

Het dorp

Op school ging het goed met Jeroen. Hij kon met iedereen goed opschieten en had daardoor ook veel vrienden. Het dorp waar hij woonde was niet zo groot en het fijne daarvan was dat hij nooit ver hoefde te fietsen als hij naar iemand toe wilde. Een echt beste vriend had hij niet maar dat vond hij niet erg omdat hij het wel leuk vond om dan met de een en dan bij de ander te spelen. Of eigenlijk had hij wel een beste vriend, maar niet in het dorp. Dat was Paul. Hij was de zoon van een collega van Jeroens vader.

Paul was een jaar ouder dan Jeroen maar omdat ze elkaar al van kleins af aan kenden, merkten ze dat niet zo. De zomervakantie brachten ze altijd samen door: de ene keer ging Paul met Jeroen en zijn ouders mee en het jaar daarna ging Jeroen met Paul en zijn ouders mee. Alleen vorig jaar niet, toen was Pauls moeder ineens overleden. Dat was een hele nare tijd. Ze was 's avonds laat de hond aan het uitlaten toen ze door een auto werd aangereden. Ze was al dood toen de ambulance kwam. De hond had daarna dagen niet meer gegeten van de schrik.

Maar nu verheugde Jeroen zich alweer op de zomer. Ze gingen deze keer met z'n allen op vakantie: Paul met zijn vader en zijn kleine zusje Eva en Jeroen met zijn ouders.

Jeroen had het echt naar zijn zin in 'zijn' dorp. Dus toen hij zijn moeder vroeg waar dat kasteel stond, hoopte hij vurig dat het vlakbij zou zijn, het liefst op fietsafstand.

Dus toen zijn moeder zei dat het in Limburg was, tegen de grens met België aan, schrok Jeroen behoorlijk. Driehonderd vijftig kilometer was de afstand van zijn huis naar het kasteel. Dat fiets je niet even! Teleurgesteld liet hij zich op de bank zakken. 'Hè mam, dat meen je niet', riep hij uit. Maar hij wist dat ze het wel meende. 'Grummbll', zei Jeroen. Dat was zijn manier om shit te zeggen, alleen mocht hij dat niet van zijn ouders. Toen hij een keer de Donald Duck zat te lezen viel het hem op dat Donald in die strip grummbll zei als hij boos was en sindsdien gebruikte hij dat woord ook maar.

Verhuizen naar Limburg! Zijn school, zijn vrienden, alle mensen die hij kende zou hij misschien nooit meer zien... Ineens kreeg hij een geweldig idee. Hij sprong op van de bank en riep: 'Dan gaan we er toch alleen in de vakanties wonen?! Samen met Paul natuurlijk en dan kunnen er af en toe vrienden uit het dorp komen logeren en...'. 'Jeroen,' onderbrak moeder hem, 'dat kan toch helemaal niet? We moeten er minstens een jaar wonen, willen we dat kasteel mogen houden. Dat schreef tante Louise in haar testament, die oude...'. Ze kon nog net het woord inslikken dat ze had willen zeggen. Maar Jeroen zag aan moeders gezicht dat het geen aardig woord zou zijn geweest. 'Die oude wat?', vroeg hij, want hij was gek op nieuwe scheldwoorden en zijn moeder kende er verdacht veel. Niet dat ze vaak schold maar soms, als ze een bord liet vallen of haar scheenbeen stootte dan kon ze nog wel eens een vreselijk woord laten vallen.

'Die oude lieve Louise', zei moeder droog. Hè shit, dacht Jeroen, - denken mocht hij het wel, dat hoorde toch niemand - ze trapt er niet in. Hij keek naar buiten. Door het raam zag hij de hond van de burens op straat lopen. Die liet altijd zichzelf uit.

Hij dacht diep na. Jeetje, wat moeilijk, uit het dorp, zijn dorp verhuizen. Maar een echt kasteel, jongens, wie kende hij nu die op een kasteel woonde? Ja, de koningin natuurlijk maar die kende hij niet echt. Hij keek naar zijn moeder. Die zat ook

helemaal verdiept in haar eigen gedachten. ‘Mam! Heb je geen foto of zo van dat kasteel of weet je misschien hoe het eruit ziet en hoeveel kamers het heeft?’ Zijn moeder keek hem aan. ‘Nou, een foto heb ik niet maar als kind ben ik er wel een keer geweest met mijn ouders en mijn broers. Zoals je weet was tante Louise de beste vriendin van mijn moeder. Wij mochten haar tante noemen omdat ze het niet netjes vond als wij haar Louise zouden noemen. Ik vond het een prachtig kasteel. Ik herinner me nog dat ik met mijn broers verstopperijtje speelde in een enorm grote zaal, dat was de bibliotheek. Daar stonden minstens duizend boeken en er was een grote open haard. Ik weet nog dat een van mijn broers zei – die hield niet van lezen – dat ze altijd nog de boeken konden verbranden als het hout op was.’ Ze glimlachte bij de herinnering. ‘Het gekke aan dat kasteel was dat het helemaal wit was geschilderd. Net een sprookjeskasteel vond ik het. Ik weet nog dat ik, als meisje van vijf jaar, aan mijn moeder vroeg of er ook een echte prinses in woonde, dat moest gewoon in zo’n kasteel. Maar de enige die er, al was het maar even, in woonde was tante Louise en die zag er niet echt uit als een mooie prinses. Maar ze was wel een vreemde dame.’

‘Ze moet wel erg rijk zijn geweest’, zei Jeroen met een peinzende blik. ‘Ik bedoel, zo’n kasteel is toch heel erg duur.’ ‘Ja,’ zei zijn moeder, ‘ze was vreselijk rijk. Ze had nog een paar andere landhuizen in het buitenland en zo. Ik ben benieuwd wie haar geld heeft gekregen. Er ging zelfs een verhaal dat ze haar vermogen nooit op een bank had maar het ergens heeft verstopt. Volgens mij was ze miljonair of zelfs miljardair.’

‘Bedoel je dat ze dat geld misschien in het kasteel heeft verstopt?’ Want dan zou die schat ook van ons zijn, toch, mama?’

‘Ach lieverd, dat denk ik niet, ze zal het echt wel op de bank hebben gezet. Ik weet dat ze een vreemde vrouw was maar